

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

θνατῶν ἀθανάτων τε πόθως καὶ ματέρος ἔργα.
κῆγῶν ἐκλαθόμεν μὲν ὄσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
ὄσσα δ' Ἔρωσ με δίδαξεν ἐρωτύλα πάντα διδάχθην.

XI (VIII)

Ἔσπερε, τὰς ἐρατὰς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
Ἔσπερε, κυανέας ἱερόν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
τόσσον ἀφαυρότερος μήνας ὄσον ἔξοχος ἄστρων,
χαῖρε, φίλος, καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
5 ἀντὶ σελαναίας τὴν δίδου φάος, ὣνεκα τήνα
σάμερον ἀρχομένα τάχιον δύνειν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
ἔρχομαι οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντας ἐνοχλέω,
ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ γ' ἐρασσαμένῳ συναρέσθαι.

XII (IX)

Ὀλβιοὶ <οἱ> φιλέοντες ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
ὄλβιος ἦν Θησεὺς τῷ Πειριθόῳ παρεόντος,
εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Αἴδαο·
ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστας
5 ὣνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθως·
ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρῳ ζῶοντος Ἀχιλλεύς·
ὄλβιος ἦν θνάσκων ὃ οἱ οὐ μόρον αἶνον ἄμυνεν.